

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 172

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 februarie 2006

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 64 din 2 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală.....	1-3	161.	— Hotărâre privind întocmirea și completarea registrului general de evidență a salariaților.....	11-12
Decizia nr. 65 din 2 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.....	4-5	3.	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 71 din 2 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 ² alin. (1) din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe	5-7	218.	— Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru aprobarea Reglementării tehnice „Cod de proiectare a construcțiilor cu pereți structurali de beton armat”, indicativ CR 2-1-1.1—2005	12-13
Decizia nr. 73 din 2 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 ¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă	7-8	230.	— Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru aprobarea Normelor privind înregistrarea persoanelor aflate la bordul navelor de pasageri care operează spre sau dinspre porturile maritime românești	13-15
Decizia nr. 78 din 2 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.....	9-10		— Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 281/2004 privind aprobarea modelului și conținutului formularului 100 „Declarație privind obligațiile de plată la bugetul general consolidat”, cod 14.13.01.01/a, cu modificările și completările ulterioare	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 64

din 2 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹
din Codul de procedură penală

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Marilena Mincă — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură

penală, excepție ridicată de Anica Simona în Dosarul nr. 2.052/2005 al Judecătoriei Fălticeni.

La apelul nominal răspunde Gheorghe Donisa, lipsind autoarea excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 889 D/2005, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de aceeași autoare în Dosarul nr. 1.668/P/2005 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal răspunde Gheorghe Donisa, lipsind autoarea excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Partea prezentă, precum și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 889 D/2005 la Dosarul nr. 718 D/2005, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul părții prezente Gheorghe Donisa, care prezintă situația de fapt a cauzei deduse judecății, lăsând la aprecierea Curții soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie și apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 20 septembrie 2005 și 4 noiembrie 2005, pronunțate în dosarele nr. 2.052/2005 al Judecătoriei Fălticeni și, respectiv, nr. 1.668/P/2005 al Tribunalului Suceava — Secția penală, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Anica Simona în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, față de prevederile constituționale referitoare la garantarea liberului acces la justiție, „plângerea împotriva modului în care s-a rezolvat prima plângere împotriva actelor procurorului, adresată instanței competente să rezolve fondul trebuie să constituie modalitatea de investire a instanței cu judecarea cauzei, iar nu o cale de cenzurare a actelor procurorului“. Pe de altă parte, autoarea excepției susține că, potrivit art. 278¹ din Codul de procedură penală, soluția instanței poate fi atacată doar cu recurs la instanța superioară „care, într-un parcurs normal, firesc al cauzei, ar trebui să judece apelul, evident pentru infracțiunile pentru care legea prevede această cale de atac“. În altă ordine de idei, în opinia autoarei excepției, și termenul de promovare a plângerii este de natură a îngreuna accesul liber la justiție, atâta vreme cât reglementarea legală criticată nu prevede obligația procurorului ca odată cu comunicarea soluției să indice persoanei interesate termenul și instanța căreia i se poate adresa cu plângere.

Judecătoria Fălticeni apreciază că textul legal criticat nu contravine dispozițiilor constituționale, dimpotrivă, prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală instituie, contrar celor invocate de petentă, accesul la justiție.

Tribunalul Suceava — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, potrivit cărora, „*După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.*

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul de 20 de zile prevăzut în art. 277, termenul de 20 de zile prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet instanței în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire sau încetarea urmăririi, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane legal citate nu împiedică soluționarea cauzei. Când instanța consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, instanța dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire sau încetarea urmăririi și apoi procurorului.

Instanța, judecând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

Instanța pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, menținând soluția din rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului în vederea începerii sau a redeschiderii urmăririi penale, după caz. Dispozițiile art. 333 alin. 2 se aplică în mod corespunzător;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, reține cauza spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac, aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut la alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței, ca primă instanță, îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea instanței pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice persoane ale căror interese legitime sunt vătămate.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a) persoana în privința căreia instanța, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală, nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Instanța este obligată să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice, de îndată și motivat, persoanei care a făcut plângerea, modul în care aceasta a fost rezolvată.“

Autoarea excepției susține că aceste prevederi legale încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție, referitoare la liberul acces la justiție, respectiv la dreptul la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, se constată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 278¹ din Codul de procedură penală, în raport de dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, privind accesul liber la justiție, în acest sens fiind, de exemplu, Decizia nr. 452 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 11 noiembrie 2004, și Decizia nr. 27 din 25 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 22 februarie 2005. Cu acele prilejuri, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, Curtea a

reținut, în esență, că prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală nu se încalcă prevederile constituționale privind accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, se instituie accesul direct la justiție al persoanelor nemulțumite de soluțiile de netrimiteră în judecată date de procuror. Instanța competentă să judece plângerea potrivit procedurii prevăzute de art. 278¹ din Codul de procedură penală nu se pronunță asupra fondului pricinii, ci numai asupra legalității și temeiniciei soluției de netrimiteră în judecată dispusă de procuror. Astfel fiind, textul legal criticat reglementează, în acord cu dispozițiile constituționale, existența unei căi de atac împotriva actelor efectuate de procuror.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să schimbe jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele de principiu cuprinse în deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză.

De asemenea, contrar susținerilor autoarei excepției, dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, prin care legiuitorul a prevăzut în mod expres dreptul persoanei vătămate de a formula plângere direct la instanța de judecată în cazul în care procurorul nu se conformează prevederilor art. 277 din Codul de procedură penală, potrivit căroră „Procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice de îndată persoanei care a făcut plângerea modul în care a fost rezolvată“, precum și termenul de formulare a plângerii în această situație reprezintă o concretizare a normelor constituționale care consacră dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.

Cât privește celelalte susțineri ale autoarei excepției referitoare, pe de o parte, „la introducerea, de la caz la caz, după felul infracțiunii, mai întâi a căii de atac a apelului și apoi a recursului“, iar pe de altă parte, la „obligația procurorului ca odată cu comunicarea soluției să indice persoanei interesate termenul și instanța căreia i se poate adresa cu plângere“, se constată că acestea nu pot fi reținute. Prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anica Simona în Dosarul nr. 2.052/2005 al Judecătorei Fălticeni, precum și în Dosarul nr. 1.668/P/2005 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 65
din 2 februarie 2006referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 190 alin. (2) lit. b)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eurial Invest” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.003/R/2005 al Tribunalului Arad — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat este în concordanță cu art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 septembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 5003/R/2005, **Tribunalul Arad — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Eurial Invest” — S.A. din București în recursul declarat de aceasta împotriva unei sentințe civile prin care i s-a respins plângerea formulată împotriva procesului-verbal de contravenție întocmit în temeiul textului de lege criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, în temeiul căruia, în speță, a fost dispusă măsura complementară a confiscării autovehiculului proprietate a autorului excepției, cu care se transporta alcool etilic fără documente de proveniență, contravine art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, referitor la garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, de care nimeni nu poate fi expropriat decât pentru cauză de utilitate publică, cu dreaptă și prealabilă despăgubire. În acest sens se arată că, „nici în cadrul confiscării speciale prevăzute de art. 118 alin. 3 din Codul penal, mijloacele de transport folosite la săvârșirea unei infracțiuni nu se confiscă, dacă acestea nu sunt proprietatea inculpatului, cu atât mai mult în cadrul săvârșirii unei contravenții, care presupune un grad redus de pericol social și de gravitate a faptei”.

Tribunalul Arad — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 44 din Constituție, „proprietatea fiind

garantată și ocrotită în mod legal de lege și, ca urmare, nu poate fi ocrotită când dreptul de proprietate este folosit pentru încălcarea legii”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, în esență, arată că: reglementarea regimului juridic al sancțiunii confiscării (măsură de siguranță ori sancțiunea contravențională complementară) este de competența exclusivă a legiuitorului; de prezumția instituită de art. 44 alin. (8) teza a doua din Constituție se bucură numai averea dobândită licit; potrivit prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua stabilirea limitelor și conținutului dreptului de proprietate constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Așadar, apreciază că „instituirea unor norme juridice de conduită necesită reglementarea unor sancțiuni (cum este cea stabilită de dispozițiile legale criticate) constând inclusiv în confiscarea produselor și a mijloacelor de transport utilizate la transportul acestor produse”. Mai consideră că dispozițiile de lege criticate „sunt în acord și cu imperativul protejării de către stat a intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară [art. 135 alin. (2) lit. b) din Legea fundamentală]”. Invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la constituționalitatea instituirii sancțiunii contravenționale a confiscării atunci când legea este încălcată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 sunt constituționale, întrucât: „aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, inclusiv măsura confiscării unor bunuri nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât dreptul de proprietate trebuie exercitat în condițiile prevăzute de lege”; „dispunerea în mod legal a confiscării bunurilor, pentru o contravenție săvârșită, este o consecință legitimă a încălcării unei norme legale, iar nu o încălcare a dreptului de proprietate privată”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, îl constituie prevederile art. 190 alin. (2)

lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 20/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 31 ianuarie 2005, aprobată și modificată prin Legea nr. 210/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 5 iulie 2005. Textul de lege menționat prevede: „(2) *Contravențiunile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 200.000.000 lei la 1.000.000.000 lei, precum și cu: [...] b) confiscarea cisternelor, recipientelor și a mijloacelor de transport utilizate în transportul alcoolului etilic și al distilatelor, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. l); [...]*”.

Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 a fost republicată, cu modificările și completările ulterioare, în Monitorul Oficial al României nr. 863 din 26 septembrie 2005, astfel că „alin. (1) lit. l)”, la care face trimitere art. 190 alin. (2) lit. b), a devenit „alin. (1) lit. k)”, cu același cuprins.

În opinia autorului excepției, dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1), (2) și (3) referitoare la ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate în mod egal de lege, indiferent de titular, precum și posibilitatea exproprierii doar pentru cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat cu privire la un regim sancționator similar, prin raportare la prevederile art. 44 din Constituție, reținând, în esență, următoarele: garantarea dreptului de proprietate, precum și desfășurarea liberă a unei activități comerciale implică respectarea de către toți comercianții a obligațiilor ce le

revin în această calitate; textele constituționale ale art. 44 alin. (1) teza finală și alin. (9), care cuprind prevederi referitoare la protecția proprietății private și limitele acestui drept, demonstrează că însăși Constituția exclude protecția bunurilor folosite la săvârșirea unor fapte ilicite sau dobândite prin asemenea fapte; în concordanță cu dispozițiile din Constituție, proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții; potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, „Avea dobândită licit nu poate fi confiscată”, ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și deci este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care desfășurarea activității de comercializare a unor produse de către agenții economici contravine legii. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 105 din 11 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 8 aprilie 2003.

Or, în cauză, art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, criticat ca fiind neconstituțional, sancționează și cu confiscare (cisterne, recipiente și mijloace de transport utilizate în transportul alcoolului etilic și al distilatelor) săvârșirea unei contravenții (privind transportul de alcool etilic și de distilate, efectuat prin cisterne sau recipiente care nu poartă sigiliile supraveghetorului fiscal, au sigilii deteriorate sau nu sunt însoțite de documentele de însoțire prevăzute la Titlul VII din Codul fiscal), astfel că jurisprudența de principiu în această materie își menține valabilitatea.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 190 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Eurial Invest” — S.A. din București în Dosarul nr. 5.003/R/2005 al Tribunalului Arad — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 71

din 2 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6² alin. (1) din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător

Antonia Constantin	— procuror
Claudia Margareta Niță	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6² alin. (1) din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, excepție ridicată de Gabriela-Mariana Gaidanov în Dosarul nr. 4.539/2005 al Judecătorei Slobozia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată, pe de o parte, că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar, pe de altă parte, apreciază că dispozițiile legale atacate reprezintă tocmai măsuri concrete de protecție socială a tinerilor, adoptate de stat în îndeplinirea obligațiilor ce îi revin potrivit art. 47 și 49 din Legea fundamentală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 septembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 4.539/2005, **Judecătoria Slobozia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6² alin. (1) din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe**. Excepția a fost ridicată de Gabriela-Mariana Gaidanov în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect acțiunea în constatarea nulității a unui contract de închiriere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile „art. 6² alin. (1) din Legea nr. 152/1998, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2003”, contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, în măsura în care se face distincție între persoanele care la momentul introducerii cererii de închiriere îndeplineau condițiile impuse de lege, printre care aceea de a avea vârsta de până la 35 de ani, și cele care, în funcție de momentul efectiv al aprobării cererii nu mai îndeplinesc aceste condiții, în sensul că depășesc limita de vârstă. Menționează că un rol important în crearea acestei inegalități îl au autoritățile competente să hotărască asupra cererii de atribuire a unei locuințe, prin amânarea momentului hotărârii până când solicitantul depășește vârsta de 35 de ani. Textul de lege criticat încalcă și principiul universalității legii, prevăzut de art. 15 alin. (1) din Constituție, precum și obligația statului de a asigura, potrivit art. 47 din Legea fundamentală, un nivel de trai decent cetățenilor.

Judecătoria Slobozia apreciază că textul legal criticat este constituțional, deoarece instituirea unui criteriu legal de vârstă care să limiteze accesul persoanelor la acordarea de către stat a unei locuințe nu este de natură a încălca principiul egalității în drepturi al cetățenilor, fiind totodată în acord și cu obligația statului de a adopta un regim special de protecție și ajutorare față de tineri.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textul de lege nu face distincție între momentul introducerii cererii de închiriere al unei locuințe și cel al aprobării efective a acesteia, cum susține autorul excepției, legea producându-și efectele, în mod firesc, la data aplicării ei în fiecare caz în parte. „Distincția” avută în vedere de autorul excepției nu poate privi decât categoriile diferite de persoane care, în funcție de îndeplinirea criteriului obiectiv referitor la vârstă, se pot încadra sau nu în categoria tinerilor cărora le este adresat actul normativ criticat. Or, atât în jurisprudența Curții Constituționale, cât și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului s-a stabilit în mod constant că egalitatea nu înseamnă

uniformitate, justificări de ordin obiectiv și rezonabil impunând aplicarea unui tratament juridic distinct.

Totodată, din analiza prevederilor legii criticate rezultă că acestea nu numai că nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate, dar că, dimpotrivă, ele constituie chiar măsuri concrete prin care statul își îndeplinește obligațiile constituționale prevăzute de art. 47 și de art. 49 alin. (1) referitoare la regimul special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor copiilor și tinerilor, coroborate cu dispozițiile art. 15 alin. (1) și ale art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Instituirea unei limite de vârstă până la care tinerii pot beneficia de locuințe construite prin programele Agenției Naționale pentru Locuințe destinate închirierii reprezintă opțiunea legiuitorului și nu instituie discriminări în raport de nici unul din criteriile expres enumerate în art. 4 alin. (2) din Constituție. Mai mult, principiul egalității, consacrat de art. 16 din Legea fundamentală, impune necesitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane aflate în situații deosebite.

Dispozițiile de lege criticate nu contravin nici prevederilor art. 47 din Constituție, ci, dimpotrivă, prin măsurile de protecție socială pe care le conțin dau expresie acestora.

Totodată, Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 15 din Constituție, pretins a fi încălcate, nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6² alin. (1) din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 16 iulie 1998, modificate prin dispozițiile art. I pct. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 152/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 21 iulie 2005. Ulterior sesizării Curții cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 10/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 20 ianuarie 2006, a modificat prevederile art. 6² alin. (1) din legea criticată, astfel că acestea au, în prezent, următoarea redactare:

„(1) Tinerii, în sensul prevederilor prezentei legi, sunt persoane majore în vârstă de până la 35 de ani la data depunerii cererii pentru repartizarea unei locuințe construite prin programele Agenției Naționale pentru Locuințe, destinate închirierii, și care pot primi repartiții în cel mult 12 luni de la împlinirea acestei vârste.”

În motivarea excepției se invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1) referitoare la principiul universalității legii, ale art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice,

fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 47 alin. (1) potrivit cărora statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 6² alin. (1) din Legea nr. 152/1998 au fost modificate de prevederile pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 10/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 152/1998. Astfel, dacă în redactarea anterioară textul de lege criticat prevedea ca solicitantul să nu depășească vârsta de 35 de ani *la data repartizării* locuinței construite prin programele Agenției Naționale pentru Locuințe, destinate închirierii, în redactarea actuală, textul de lege prevede ca acesta să nu aibă mai mult de 35 de ani *la data depunerii cererii* pentru repartizarea locuinței. Mai mult, tocmai pentru a fi eliminate posibilele dificultăți apărute ca urmare a trecerii unei perioade mari de timp între momentul depunerii cererii și cel al aprobării efective, respectiv al repartizării locuinței, dispozițiile art. 6² alin. (1) prevăd că solicitantul poate primi

repartiția în cel mult 12 luni de la împlinirea vârstei de 35 de ani.

În consecință, Curtea constată că, în actuala sa redactare, soluția legislativă a textului de lege criticat este diferită de cea inițială. Or, prin Decizia nr. III din 31 octombrie 1995 privind judecarea constituționalității unei dispoziții legale modificate ulterior invocării excepției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, Plenul Curții Constituționale a statuat că excepția de neconstituționalitate persistă „cât timp soluția legislativă de principiu din textul de lege modificat a fost preluată din textul anterior modificării. Dacă însă această soluție este diferită de aceea a prevederii legale anterioare modificării, chiar dacă interesul urmărit de cel care a invocat excepția este același, Curtea nu se mai poate pronunța asupra constituționalității dispoziției legale în noua sa redactare, deoarece ar depăși limitele sesizării.” În consecință, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6² alin. (1) din Legea nr. 152/1998 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6² alin. (1) din Legea nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, excepție ridicată de Gabriela-Mariana Gaidanov în Dosarul nr. 4.539/2005 al Judecătoriei Slobozia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Niță

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 73

din 2 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gabor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

respingere a excepției de neconstituționalitate ca neintemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Johann Griedl în Dosarul nr. 421/2005 al Tribunalului Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de

Prin Încheierea din 6 octombrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 421/2005, **Tribunalul Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Johann Griedl cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 5.985 din 12 octombrie 2004, pronunțată de Judecătoria Târgu-Mureș în Dosarul nr. 8.477/2002, având ca obiect un partaj.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține că reglementarea criticată contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât instituie un tratament discriminatoriu pe criteriul averii, în sensul că persoanele care urmează să procedeze la partajarea

bunurilor dobândite în timpul căsătoriei, prin procedura împărțelii judiciare, și care au o masă a bunurilor comune dobândite în timpul căsătoriei cu o valoare de peste 1 miliard lei, beneficiază de două căi de atac împotriva hotărârii instanței de fond, respectiv calea de atac a apelului și cea a recursului. În schimb, persoanele aflate în situația mai sus menționată, dar a căror valoare a bunurilor supuse împărțelii judiciare este sub 1 miliard lei, nu beneficiază decât de calea de atac a recursului.

Tribunalul Mureș consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că textul de lege criticat nu instituie un tratament juridic diferit pentru anumite categorii de cetățeni aflați în situații identice, ci are în vedere valoarea concretă a obiectului litigiului, în funcție de care se stabilește calea de atac. Temeiul acestei diferențieri juridice nu îl reprezintă însă o discriminare pe criterii de avere, cum sugerează autorul excepției, ci necesitatea instituirii unor norme legale de stabilire a căii de atac, în funcție de importanța litigiului, dedusă din valoarea obiectului acestuia, ceea ce ilustrează tocmai atributul puterii legiuitoare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor constituționale invocate, ci, dimpotrivă, sunt în deplină concordanță cu art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. În susținerea acestui punct de vedere, Guvernul invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, în deplin acord cu aceea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens invocă jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie, și anume Decizia nr. 440/2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Johann Griedl în Dosarul nr. 421/2005 al Tribunalului Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 40 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005.

Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 282¹ alin. 1: „*Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.*”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că prevederile legale ce fac obiectul controlului de constituționalitate au mai fost criticate, în esență, sub aceleași aspecte și prin raportare la aceleași prevederi constituționale invocate și în cauza de față.

Astfel, prin Decizia nr. 572 din 3 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.144 din 19 decembrie 2005, Curtea a statuat că dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă nu conțin nici o dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit fiind determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

Așa fiind, Curtea a constatat că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nici o discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 78

din 2 februarie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Lăpădat	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Edmund Michael Dumitrovici în Dosarul nr. 1.070/R/2005 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde partea Societatea Comercială „Rial” — S.R.L. din Brașov, prin consilier juridic, precum și părțile Aurel Dima, personal și asistat de avocat, Ion Mucică, personal și asistat de avocat, și Avram Gheorghe, Ilka Barabas, Paraschiva Dumitru și Virgil Munțiu, reprezentați prin avocat. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 912D/2005. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Emil Ioanovici, Tiberiu Miloș Ioanovici și Eugen Titian Ioanovici în Dosarul nr. 4.889/R/2005 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ce fac obiectul dosarelor nr. 875D/2005 și nr. 912D/2005 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Părțile prezente și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 912D/2005 la Dosarul nr. 875D/2005, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul pe fond.

Reprezentanții părților prezente solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând practica în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere vasta jurisprudență a instanței de contencios constituțional în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 16 noiembrie 2005, pronunțate în dosarele nr. 1.070/R/2005 și nr. 4.889/R/2005, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și Tribunalul Arad — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de Edmund Michael Dumitrovici în Dosarul nr. 1.070/R/2005 al Curții de Apel Brașov —

Secția civilă și de Emil Ioanovici, Tiberiu Miloș Ioanovici și Eugen Titian Ioanovici în Dosarul nr. 4.889/R/2005 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dreptul de proprietate este un drept fundamental, garantat prin Constituție, și nu poate fi încălcat prin norme procedurale, așa cum este instituirea, prin textul de lege criticat, a unui termen de prescripție derogatoriu de la dreptul comun.

Se mai arată că textul de lege criticat creează o inegalitate între persoanele care revendică imobile ce cad sub incidența acestui act normativ special și persoanele care revendică alte categorii de imobile, și contravine astfel art. 16 alin. (1) și (2) și art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție.

Curtea de Apel Brașov — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Arad — Secția civilă consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierilor de sesizare a Curții Constituționale din 16 noiembrie 2005, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001.

Legea nr. 10/2001, modificată și completată prin titlul I cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, astfel încât, în prezent, în urma renumerotării textelor, art. 46 alin. (5) a devenit art. 45 alin. (5), cu același cuprins, și anume: „(5) Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*,

art. 15 alin. (2), care instituie principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, art. 44 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (3) referitoare la garantarea dreptului de proprietate, a creanțelor asupra statului și a proprietății private, precum și la expropriere, art. 51 — *Dreptul de petiționare* și art. 136 alin. (1) și (5) privind felurile proprietății și caracterul inviolabil al proprietății private.

În opinia autorului excepției, sunt încălcate și dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății, și art. 6 paragraful 1 din aceeași convenție, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și cu o motivare asemănătoare, Curtea respingând în mod constant excepțiile de neconstituționalitate invocate.

Astfel, prin Decizia nr. 272 din 24 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 11 august 2004, Curtea a constatat că nu există nici o contradicție între textul de lege criticat și dispozițiile art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (2), art. 21 alin. (1), (2), art. 44 alin. (1) și alin. (2) teza întâi din Constituție, pentru considerentele acolo reținute.

De asemenea, analizând compatibilitatea art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, devenit art. 45 alin. (5), cu dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății, și art. 6 paragraful 1 din aceeași convenție, privind dreptul la un proces echitabil, raportate la art. 20 din Constituție, Curtea a reținut, în esență, că prevederile legale criticate se armonizează cu aceste prevederi, având ca scop asigurarea stabilității și securității raporturilor civile, cu atât mai importante cu cât au ca obiect dreptul de proprietate. În acest sens s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 564 din 16 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 27 ianuarie 2005, și Decizia nr. 91 din 4 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 20 aprilie 2004.

Pentru aceleași considerente, în prezenta cauză nu poate fi reținută nici o contradicție între prevederea legală criticată și dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție referitoare la dreptul la un proces echitabil.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 51 din Legea fundamentală, referitoare la dreptul de petiționare, prin Decizia nr. 296 din 8 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 12 august 2003, Curtea a statuat că sesizarea instanțelor judecătorești

pentru valorificarea unui drept subiectiv nesocotit ori încălcat sau pentru realizarea unui interes nu este un aspect al dreptului de petiționare, ci se circumscrie unor reguli specifice, proprii activității de judecată.

Soluțiile pronunțate în deciziile anterior menționate, precum și considerentele ce au stat la baza acestora își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

În prezenta cauză, autorul excepției mai susține că prevederile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 creează o inegalitate între persoanele care revendică imobile ce cad sub incidența acestui act normativ special și persoanele care revendică alte categorii de imobile, ceea ce contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, reglementat de art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că textul de lege criticat se aplică în mod egal tuturor persoanelor ce se încadrează în ipoteza normei legale, fără nici o discriminare pe considerente arbitrare, astfel încât nu este îndreptățită calificarea normei legale de referință ca fiind neconstituțională.

De altfel, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că înțelesul art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, iar nu și identitatea de tratament juridic în aplicarea unor măsuri, indiferent de natura lor. Ca atare, este justificată admisibilitatea unui statut juridic diferit față de anumite categorii de persoane, cum este situația persoanelor îndreptățite la restituirea imobilelor preluate în mod abuziv, ce cad sub incidența Legii nr. 10/2001, situație distinctă de cea a altor proprietari neposessori ce revendică categorii de imobile diferite.

Referitor la invocarea încălcării art. 136 alin. (5) din Legea fundamentală, Curtea reține că aceste dispoziții constituționale, potrivit cărora: „*Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice*“, nu exclud posibilitatea ca, în condițiile legii, proprietatea privată să constituie obiect al unor măsuri restrictive, cum sunt cele privind instituirea unui termen de prescripție derogatoriu de la dreptul comun în materia revendicării imobiliare.

Mai mult, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența anterior menționată, imprescriptibilitatea, consfințită cu titlu de principiu în legislația civilă, nu este consacrată ca atare de Constituție, astfel încât legiuitorul poate să deroge de la acest principiu, în considerarea unor rațiuni majore, fără a îndreptăți calificarea reglementării respective ca fiind neconstituțională.

Curtea constată că invocarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 44 alin. (3) privind exproprierea și art. 136 alin. (1) referitoare la clasificarea proprietății în publică și privată nu este relevantă în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Edmund Michael Dumitrovici în Dosarul nr. 1.070/R/2005 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și de Emil Ioanovici, Tiberiu Miloș Ioanovici și Eugen Titian Ioanovici în Dosarul nr. 4.889/R/2005 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind întocmirea și completarea registrului general de evidență a salariaților

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 34 alin. (7) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre stabilește metodologia de întocmire și completare a registrului general de evidență a salariaților, înregistrările care se efectuează, precum și orice alte elemente în legătură cu acesta.

Art. 2. — (1) Încadrarea în muncă a unei persoane se realizează, potrivit prevederilor Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, numai prin încheierea unui contract individual de muncă, în temeiul căruia persoana fizică, în calitate de salariat, se obligă să presteze munca pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite *salariu*.

(2) Fiecare angajator are obligația de a înființa un registru general de evidență a salariaților, denumit în continuare *registru*, și de a-l prezenta inspectorilor de muncă, la solicitarea acestora.

(3) Angajatorii care au înființat sucursale, agenții, reprezentanțe sau alte asemenea unități fără personalitate juridică, cărora le-au delegat competența încadrării personalului prin încheierea de contracte individuale de muncă, pot delega acestora și competența înființării registrului.

(4) Nu au obligația de a înființa registru misiunile diplomatice, oficiile consulare străine cu sediul în România, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine pentru perioadele în care contractele individuale de muncă încheiate cu cetățenii români se înregistrează la inspectoratul teritorial de muncă.

Art. 3. — (1) Registrul se întocmește în formă electronică.

(2) Registrul se completează în ordinea angajării și cuprinde următoarele elemente:

- elementele de identificare a tuturor salariaților: numele, prenumele, codul numeric personal (CNP);
- data angajării;
- funcția/ocupația conform specificației Clasificării Ocupațiilor din România (COR) sau altor acte normative;
- tipul contractului individual de muncă;
- data și temeiul încetării contractului individual de muncă.

(3) Registrul se transmite la inspectoratul teritorial de muncă în format electronic, prin utilizarea uneia dintre următoarele modalități:

- prin completarea on-line a bazei de date existente pe portalul Inspecției Muncii;
- prin e-mail, pe bază de semnătură electronică;
- prin depunerea la sediul inspectoratului teritorial de muncă în format electronic, însoțit de o adresă de înaintare semnată de angajator.

(4) Evidența registrelor, respectiv a datelor cuprinse în acestea, transmise de angajatori la inspectoratul teritorial de muncă, se ține într-o bază de date organizată la nivelul Inspecției Muncii.

(5) Procedura privind transmiterea registrului în format electronic se stabilește prin ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei, după adoptarea soluției tehnice a registrului în format electronic și în funcție de aceasta.

Art. 4. — (1) Angajatorii au obligația de a transmite registrul în formă electronică la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își au sediul sau domiciliul, după caz, în termen de 20 de zile de la data angajării primului salariat.

(2) Angajatorii care la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri au încadrat personal cu contract individual de muncă sunt obligați să transmită inspectoratului teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își au sediul sau domiciliul, după caz, registrul în formă electronică, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(3) După îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (1) și (2), angajatorii vor transmite registrul la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își au sediul sau domiciliul, numai în cazul în care intervin modificări ale elementelor prevăzute la art. 3 alin. (2).

(4) Registrul se transmite la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își are sediul sau domiciliul angajatorul, în cazurile menționate la alin. (3), în termen de 5 zile de la data la care au intervenit modificări ale elementelor prevăzute la art. 3 alin. (2).

Art. 5. — Unitățile fără personalitate juridică ce au competența înființării registrului au obligația de a transmite registrul, în termenele prevăzute la art. 4, la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea, cu îndeplinirea obligațiilor prevăzute de prezenta hotărâre.

Art. 6. — Registrul se păstrează în formă electronică la sediul angajatorului și, după caz, la sediul sucursalei, agenției, reprezentanței sau al altor asemenea unități fără personalitate juridică.

Art. 7. — (1) Angajatorul are obligația de a întocmi un dosar personal pentru fiecare dintre salariați și de a-l prezenta inspectorilor de muncă, la solicitarea acestora.

(2) Dosarul personal al salariatului cuprinde cel puțin: actele necesare angajării, contractul individual de muncă, actele adiționale și celelalte acte referitoare la modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale de muncă, precum și orice alte documente care certifică legalitatea și corectitudinea completării în registru.

(3) La solicitarea scrisă a salariatului, angajatorul este obligat să îi elibereze copii, certificate de reprezentant legal al acestuia sau de persoana împuternicită de angajator pentru conformitate cu originalul, ale documentelor existente în dosarul personal, ale paginii/paginilor din registrul electronic, care cuprinde/cuprind înscrierile referitoare la persoana sa și/sau un document care să

ateste activitatea desfășurată de acesta, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate, astfel cum rezultă din registrul general de evidență și din dosarul personal.

(4) Registrul electronic și dosarele personale ale fiecărui salariat se vor păstra în condiții care să asigure securitatea datelor, precum și păstrarea lor îndelungată și corespunzătoare.

Art. 8. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte săvârșite de angajatori, persoane fizice sau juridice:

a) neînființarea registrului și/sau netransmiterea acestuia în formă electronică la inspectoratul teritorial de muncă în termenele și forma prevăzute de prezenta hotărâre;

b) refuzul de a pune la dispoziție inspectorului de muncă registrul în formă electronică, precum și dosarul personal al salariaților;

c) necompletarea registrului în conformitate cu prevederile prezentei hotărâri.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 2.000 lei (RON) la 5.000 lei (RON).

(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către inspectorii de muncă.

(4) Contravenientul poate achita pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia jumătate din minimul amenzii prevăzute la alin. (2), inspectorul de muncă făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

Art. 9. — Prevederile art. 8 se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 10. — (1) Inspekția Muncii adoptă soluția tehnică privind registrul în formă electronică și aplicația informatică pentru completarea și transmiterea registrului de către angajatori.

(2) Aplicația informatică este distribuită angajatorilor care au obligația de a înființa registrul.

Art. 11. — Registrele înființate și înregistrate în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 247/2003 privind întocmirea și completarea registrului general de evidență a salariaților, cu modificările și completările ulterioare, se păstrează și se arhivează de către angajatori.

Art. 12. — (1) Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de 1 septembrie 2006.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 247/2003 privind întocmirea și completarea registrului general de evidență a salariaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 14 martie 2003, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Mihai Constantin Șeitan,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 3 februarie 2006.
Nr. 161.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Reglementării tehnice „Cod de proiectare a construcțiilor cu pereți structurali de beton armat“, indicativ CR 2-1-1.1—2005

În conformitate cu art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 2 pct. 45 și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere procesele-verbale de avizare nr. 13 din 23 noiembrie 2005 al Comitetului tehnic de specialitate — CTS 5 și nr. 9 din 28 noiembrie 2005 al Comitetului tehnic de coordonare generală,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea tehnică „Cod de proiectare a construcțiilor cu pereți structurali de beton armat“, indicativ CR 2-1-1.1—2005, elaborată de Universitatea Tehnică de Construcții București — UTCB, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului lucrărilor publice și amenajării teritoriului nr. 30/N/1996 pentru aprobarea Reglementării tehnice

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial“, București, șos. Panduri nr. 1.

„Cod pentru proiectarea construcțiilor cu pereți structurali de beton armat“, indicativ P 85—1996, publicat în Buletinul Construcțiilor nr. 10/1996, precum și orice alte dispoziții contrare își încetează aplicabilitatea.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 6 ianuarie 2006.
Nr. 3.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Normelor privind înregistrarea persoanelor aflate la bordul navelor de pasageri care operează spre sau dinspre porturile maritime românești

Având în vedere prevederile art. 69 și 70 din Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993, ratificat prin Legea nr. 20/1993,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul naval, republicată, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind înregistrarea persoanelor aflate la bordul navelor de pasageri care operează spre sau dinspre porturile maritime românești, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Contravențiile la prevederile prezentului ordin se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 4. — Prezentul ordin transpune Directiva Consiliului European 98/41/CE din 18 iunie 1998 privind înregistrarea persoanelor aflate la bordul navelor de pasageri care operează spre sau dinspre porturi ale statelor membre ale Comunității, publicată în Jurnalul Oficial L 188 din 2 iulie 1998,

p. 0035—0039, și Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2002/84/CE din 5 noiembrie 2002 ce amendează directivele privind siguranța maritimă și prevenirea poluării de către nave, publicată în Jurnalul Oficial L 324 din 29 noiembrie 2002, p. 0053—0058.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 731/2001 pentru aprobarea Normelor privind înregistrarea persoanelor aflate la bordul navelor de pasageri care navighează spre sau dinspre porturi maritime românești, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 30 iunie 2001.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 14 februarie 2006.
Nr. 218.

ANEXĂ

NORME

privind înregistrarea persoanelor aflate la bordul navelor de pasageri care operează spre sau dinspre porturile maritime românești

Art. 1. — Scopul prezentelor norme este de a spori siguranța și posibilitățile de salvare a pasagerilor și a echipajului de la bordul navelor de pasageri care operează spre sau dinspre porturile maritime românești și de a asigura o gestionare mai eficientă a acțiunilor de căutare și salvare și a consecințelor oricărui tip de accident.

Art. 2. — Termenii folosiți în prezentele norme au următorul înțeles:

a) *autoritatea desemnată în România* — Autoritatea Navală Română, organ tehnic de specialitate aflat în subordinea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, căreia îi sunt delegate competențele privind coordonarea activității de căutare și salvare și cele privind

gestionarea consecințelor unui accident naval, denumită în continuare *ANR*;

b) *autoritatea desemnată* — autoritatea competentă responsabilă cu activitățile de căutare și salvare sau implicată în gestionarea consecințelor unui accident naval;

c) *Codul I.S.M.* — Codul internațional de management pentru exploatarea în siguranță a navelor și pentru prevenirea poluării, adoptat de Organizația Maritimă Internațională (IMO) prin Rezoluția A 741(18) din 4 noiembrie 1993, acceptat de România prin Legea nr. 85/1997;

d) *companie* — proprietarul unei nave de pasageri sau oricare persoană juridică ori fizică, cum ar fi operatorul sau navlositorul navei care face obiectul unui contract de

bareboat, care și-a asumat responsabilitatea exploatării navei de pasageri de la proprietar;

e) *navă de mare viteză* — o navă de mare viteză, așa cum este definită în Convenția SOLAS din 1974, în cap. X Regula I, împreună cu protocoalele și amendamentele la această convenție, în vigoare;

f) *navă de pasageri* — o navă maritimă sau o navă maritimă de mare viteză care transportă mai mult de 12 pasageri;

g) *o milă* — 1.852 metri;

h) *persoane* — toate persoanele de la bordul unei nave de pasageri, indiferent de vârstă;

i) *registratorul de pasageri* — o persoană de la țărm, desemnată de companie să îndeplinească obligațiile prevăzute în Codul I.S.M., sau o persoană de la țărm, desemnată de companie să fie responsabilă pentru păstrarea informațiilor legate de persoanele care s-au îmbarcat la bordul unei nave de pasageri a companiei;

j) *serviciu regulat* — o serie de curse ale navelor, organizate astfel încât să deservească traficul între aceleași două sau mai multe porturi:

(i) conform unui orar publicat; sau

(ii) prin efectuarea unor curse cu regularitate sau cu o frecvență ce constituie o serie sistematică recunoscută;

k) *SOLAS 74* — Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, încheiată la Londra la 1 noiembrie 1974, la care România a aderat prin Decretul nr. 80/1979;

l) *stat terț* — orice stat care nu este stat membru al Uniunii Europene (UE);

m) *zonă maritimă protejată* — o zonă maritimă protejată de efectele mării deschise în care, în orice moment, o navă se află la o distanță mai mică de 6 mile de un loc de refugiu unde naufragiații unei nave pot să debarce și în apropierea căreia există mijloace de căutare și salvare.

Art. 3. — Prezentele norme se aplică navelor de pasageri, cu excepția:

a) navelor de război și de transport de trupe; și

b) iahturilor de agrement, în afara cazului în care sunt sau vor fi prevăzute cu echipaj și care transportă mai mult de 12 pasageri în scopuri comerciale.

Art. 4. — (1) Toate persoanele de la bordul oricărei nave de pasageri care pleacă dintr-un port maritim românesc trebuie numărate înaintea plecării acesteia.

(2) Înainte de plecarea navei de pasageri, numărul persoanelor de la bord trebuie comunicat comandantului navei și registratorului de pasageri al companiei sau unui sistem al companiei, aflat la țărm, care îndeplinește aceeași funcție.

Art. 5. — (1) Următoarele informații trebuie înregistrate când o navă de pasageri pleacă dintr-un port maritim românesc pentru a efectua un voiaj pe o distanță mai mare de 20 de mile din punctul de plecare:

a) numele de familie ale persoanelor de la bord;

b) prenumele sau inițialele;

c) sexul acestora;

d) indicarea categoriei de vârstă (adult, copil sau nou-născut) căreia îi aparține fiecare persoană sau a vârstei ori a anului nașterii;

e) necesitățile de îngrijiri speciale sau de asistență în situații de urgență, comunicate în mod voluntar de către un pasager.

(2) Aceste date trebuie colectate înainte de plecare și comunicate, nu mai târziu de 30 de minute de la plecarea navei, registratorului de persoane sau unui sistem al companiei, aflat la țărm, care îndeplinește aceeași funcție.

Art. 6. — (1) Orice companie care operează nave de pasageri și care arborează pavilionul român, având ca destinație un port maritim românesc sau un port dintr-un stat membru al Uniunii Europene, trebuie să furnizeze informațiile prevăzute la art. 4 alin. (1) și art. 5 alin. (1), conform celor stabilite la art. 4 alin. (2) și art. 5 alin. (2).

(2) Orice companie care operează nave de pasageri, indiferent de pavilionul pe care îl arborează, altul decât cel român, având ca destinație un port maritim din România, trebuie să colecteze și să păstreze informațiile prevăzute la art. 4 alin. (1) și art. 5 alin. (1), astfel încât să fie puse la dispoziția ANR atunci când sunt necesare pentru acțiuni de căutare și salvare sau pentru gestionarea consecințelor unui accident.

Art. 7. — Înainte ca o navă de pasageri să plece dintr-un port maritim românesc, comandantul său trebuie să se asigure că numărul persoanelor de la bord nu depășește numărul de persoane pe care nava de pasageri este autorizată să îl transporte.

Art. 8. — (1) În cazurile prevăzute la art. 4 și 5, fiecare companie care și-a asumat responsabilitatea operării unei nave de pasageri trebuie:

a) să stabilească un sistem pentru înregistrarea informațiilor despre pasageri. Sistemul trebuie să îndeplinească criteriile prevăzute la art. 11;

b) să desemneze un registrator de pasageri responsabil pentru păstrarea și transmiterea acelor informații în cazul apariției unei situații de urgență sau în cazul gestionării consecințelor unui accident.

(2) Compania trebuie să se asigure că informațiile cerute de prezentele norme sunt în orice moment disponibile pentru a fi transmise autorității desemnate în scopul căutării și salvării, în cazul unei situații de urgență sau pentru gestionarea consecințelor unui accident.

(3) Datele personale colectate în conformitate cu art. 5 nu vor fi păstrate mai mult decât este necesar pentru realizarea scopului acestor norme.

(4) Compania trebuie să se asigure că informațiile referitoare la persoanele care au declarat că au nevoie de îngrijiri speciale sau asistență în situații de urgență sunt corect înregistrate și comunicate comandantului înainte de plecarea navei de pasageri.

Art. 9. — Atunci când o navă de pasageri pleacă dintr-un port maritim românesc, ANR poate să reducă pragul de 20 de mile prevăzut la art. 5. Orice decizie a ANR cu privire la micșorarea acestui prag în cazul voiajelor între un port maritim românesc și un port aparținând unui stat membru al Uniunii Europene se va lua de comun acord cu acel stat.

Art. 10. — (1) Sistemele de înregistrare stabilite în conformitate cu prevederile art. 8 trebuie să fie aprobate de ANR.

(2) ANR trebuie să efectueze cel puțin prin sondaj verificarea funcționării corecte a sistemelor de înregistrare aprobate conform alin. (1).

(3) Companiile prevăzute la art. 8 trebuie să comunice informațiile cerute de prezentele norme către ANR.

Art. 11. — (1) Sistemele de înregistrare trebuie să îndeplinească, în sensul prezentelor norme, următoarele criterii funcționale:

a) lizibilitatea — datele solicitate trebuie să fie ușor de citit;

b) disponibilitatea — datele solicitate trebuie să fie ușor de obținut de către autoritatea desemnată pentru care informațiile din sistem sunt relevante;

c) facilitatea — sistemul trebuie conceput astfel încât să nu producă întârzieri nejustificate îmbarcării și/sau debarcării pasagerilor;

d) securitatea — datele trebuie să fie protejate corespunzător împotriva distrugerii sau pierderii accidentale

ori rău-intenționate și modificărilor neautorizate, divulgării sau accesului la acestea.

(2) Trebuie evitată multiplicarea sistemelor pe rute identice sau similare.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 281/2004 privind aprobarea modelului și conținutului formularului 100 „Declarație privind obligațiile de plată la bugetul general consolidat”, cod 14.13.01.01/a, cu modificările și completările ulterioare

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 208/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 196 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor legislației specifice privind contribuțiile sociale,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 281/2004 privind aprobarea modelului și conținutului formularului 100 „Declarație privind obligațiile de plată la bugetul general consolidat”, cod 14.13.01.01/a, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 23 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. În anexa nr. 2, la capitolul II, secțiunea B, punctul 2 al literei B1, precum și litera B2 vor avea următorul cuprins:

„2. Pentru contribuțiile sociale prevăzute la pozițiile 32—34, 36, 39—44 și 61 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul general consolidat, formularul se completează de către angajatori sau entități asimilate acestora, în conformitate cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 86/2003 privind unele reglementări în domeniul financiar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 609/2003, cu modificările ulterioare, ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.644/2003 și ale legislației specifice privind contribuțiile sociale.

Rd. 1 «Suma datorată»: se înscrie suma reprezentând contribuția socială datorată în perioada de raportare, conform legislației specifice privind contribuțiile sociale.

Rd. 3 «Suma de plată»: se înscrie suma de la rd. 1.

La poziția 42 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul general consolidat se înscrie suma reprezentând contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată pentru persoanele care se află în concediu medical, conform Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, cu modificările și completările ulterioare, și alte deduceri conform legislației specifice privind contribuțiile sociale.

B2. Pentru contribuțiile sociale datorate de angajatori, prevăzute la pozițiile 35, 37, 38, 62 și 63 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul general consolidat, formularul se completează de către angajatori sau entități asimilate acestora, în conformitate cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 86/2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 609/2003, cu modificările ulterioare, ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.644/2003 și ale legislației specifice privind contribuțiile sociale.

Rd. 1 «Suma datorată»: se înscrie suma datorată de angajatori în perioada de raportare, conform legislației specifice privind contribuțiile sociale.

Rd. 2 «Suma deductibilă»: se înscrie suma reprezentând:

a) facilități/deduceri acordate din bugetul asigurărilor pentru șomaj în conformitate cu prevederile Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare (cum ar fi suma convenită angajatorilor care încadrează în muncă pe perioadă nedeterminată absolvenți ai unor instituții de învățământ, absolvenți din rândul persoanelor cu handicap, șomeri în vârstă de peste 45 de ani, șomeri întreținători unici de familie);

b) deduceri efectuate din bugetul asigurărilor sociale de stat, în conformitate cu prevederile Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare (contribuția asigurărilor sociale de sănătate aferentă concediilor medicale, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare, și alte deduceri conform legislației specifice privind contribuțiile sociale);

c) indemnizațiile care se calculează și se plătesc de către angajatori, conform prevederilor art. 35 din Legea nr. 346/2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 39 din Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei și al ministrului sănătății nr. 848/1.687/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, cu modificările și completările ulterioare;

d) pentru pozițiile 62 și 63 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul general consolidat se completează indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, care se calculează și se plătesc de angajatori, conform art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, cu modificările ulterioare, aferente perioadei de raportare, precum și diferențele rămase de recuperat, reportate din perioada de raportare anterioară.

Rd. 3 «Suma de plată»: se înscrie suma reprezentând diferența dintre suma datorată și cea deductibilă, respectiv

dintre suma înscrisă la rd. 1 și suma înscrisă la rd. 2. În situația în care suma înscrisă la rd. 1 este mai mică decât suma înscrisă la rd. 2, se înscrie cifra 0 (zero). Pentru pozițiile 62 și 63 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul general consolidat, în situația în care suma înscrisă la rd. 1 este mai mică decât suma înscrisă la rd. 2, diferența rămasă se preia la rd. 4.

Rd. 4 «Suma de recuperat»: se completează numai pentru pozițiile 62 și 63 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul general consolidat, în cazul în care suma înscrisă la rd. 2 este mai mare decât suma înscrisă la rd. 1. Se înscrie suma reprezentând diferența de indemnizații plătite de către angajatori, rămasă de recuperat din contribuția datorată pentru lunile următoare sau din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din credite bugetare prevăzute cu această destinație, în conformitate cu art. 38 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, cu modificările ulterioare.»

2. În anexa nr. 3, la poziția 16, textul prevăzut în coloana „Temei legal“ va avea următorul cuprins:

„art. 207 lit. d)–f), lit. h)–l), lit. n) și lit. o) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare“.

3. În anexa nr. 3, la poziția 32, textul prevăzut în coloana „Temei legal“ se completează după cum urmează:

„Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, cu modificările ulterioare“.

4. În anexa nr. 3, la poziția 42, textul prevăzut în coloana „Denumire obligație bugetară“ va avea următorul cuprins:

„Contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată pentru persoanele care se află în concediu medical, conform Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, cu modificările și completările ulterioare, și alte deduceri conform legislației specifice privind contribuțiile sociale“.

5. Anexa nr. 3 se completează cu pozițiile 61, 62, 63, 64 și 65, după cum urmează:

Nr. crt.	Denumire obligație bugetară	Temei legal
„61	Contribuția de asigurări de sănătate pentru persoanele aflate în concediu pentru creșterea copilului	art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului
62	Contribuția pentru concedii și indemnizații de la persoanele juridice sau fizice care au calitatea de angajator	art. 5 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, cu modificările ulterioare
63	Contribuția pentru concedii și indemnizații datorate de persoanele aflate în șomaj	art. 5 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, cu modificările ulterioare
64	Accize pentru autoturisme și autoturisme de teren	art. 207 lit. g) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare
65	Accize pentru aparate de condiționat aer	art. 207 lit. m) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare“

Art. II. — Direcția generală de gestiune a impozitelor și contribuțiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Direcția generală a tehnologiei informației din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București,

precum și, după caz, direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și al Agenției Naționale de Administrare Fiscală vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 13 februarie 2006.
Nr. 230.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

